

SJELFSVÅLD, n. sing. Brist på ordning, skick och lydnad; felet att ej vilja rätta sig efter lag och gifven föreskrift, utan blott vilja följa sitt eget tycke.

SJELFSVÅLDAS, v. d. 1. (fam.) Bete sig sjelfsvåldigt.

SJELFSVÅLDIG, a. 2. Som blott vill följa sitt eget tycke, utan att rätta sig efter lag, bud eller förmaning.

SJELFSVÅLDIGHET, f. 3. Se *Sjelfsvåld*.

SJELFSVÅLDIGT, adv. På ett sjelfsvåldigt sätt, med sjelfsvåld.

SJELFSVÅLDING, m. 2. (fam.) Sjelfsvåldigt barn.

SJELFTAGEN, a. 2. neutr. — *et*. Som man tagit sig sjelf. *S. myndighet, vana, rätt. S. hämd, se Sjelfhämd.*

SJELFTILLFREDSTÄLLELSE, f. 3. Tillfredsställelse med sig sjelf.

SJELFTILLIT, f. sing. Se *Sjelfförtröstan*.

SJELFTILLRÄCKLIG, a. 2. Som räcker till för sig sjelf, är nog för sig sjelf. — *Syn. Sjelfförtröstande, Sjelförnöjd.*

SJELFTILLRÄCKLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara sjelftillräcklig.

SJELFTÄNKANDE, a. 4. Som tänker sjelf, ej endast rättar sig efter hvad andra tänkt eller tänka. — *S. n. 4.* Eget tänkande; undersökning af grunderna till det man antager för sant.

SJELFUPPEHÅLLANDE, n. 4. **SJELFUPPEHÅLLELSE**, f. 3. ell. **SJELFUPPEHÅLLNING**, f. 2. Uppehållelsen af egen tillvaro.

SJELFUPPEHÅLLNINGSDRIFT, f. 3. Den människans naturdrift, som syftar på uppehållet af dess egen tillvaro.

SJELFVALD, a. 2. Vald af en sjelf. *En s. lott.*

SJELFVERKANDE, a. 4. Som verkar af och genom sig sjelf.

SJELFVERKSAMHET, f. 3. Verksamhet af och genom sig sjelf, ej till följd af andras ingivelse, föredöme eller pådrifvande.

SJELFVILLIG, a. 2. Se *Frivillig*. — *Sjelfvillighet*, f. 3. — *Sjelfvilligt*, adv.

SJELFVIS, själlvvis, a. 2. Se *Sjelfklok*.

SJELFVISHET, f. 3. Se *Sjelfskloket*.

SJELFVISK, a. 2. Se *Egoistisk*. — *Sjelfviskt*, adv.

SJELFVISKHET, f. 3. Se *Egoism*.

SJELFVÄGARE, m. 3. — **ÄGARINNA**, f. 1. En, som sjelf rår om den jordegendom, han brukar.

SJETTE, a. 4. Ordningstal. Som är näst efter den femte. *Hvar s. dag, vecka. För det s.*

SJETTEDEL, m. 2. En del af ett helt, hvilket är deladt i sex lika stora delar.

SJU, grundtal. Sex och en tillsammans. *S. års tid. De voro s. S. i sender. S. gånger.* (Talesätt) *Äta, dricka för s., glupskt, Skrifva s. för tu,* föra falska räkningar. *S. tusan, se Tusan.* — *Ss. S-fotad, -hörnig, -kantig, -sidig, -stafvig, -stämmig, -uddig, -vinklig.*

SJUA, f. 4. 1) Siffror, som betecknar talet sju. — 2) Kort med sju tecken eller s. k. ögon.

SJUCKA, v. n. 3. (pop.) Se *Sjunka*. (Har i impf. *Sjock*, sup. *Sjuckit*.)

SJUDA, v. n. o. a. 3. Impf. *Sjöd*. Sup. *Sjudit* o. (föräldr. *Sudit*). Part. pass. *Sjuden*, (föräldr. *Suden*). Se *Koka*, v. n. *S. salpeter, säpa*, genom kokning tillverka s., s. — *Sjudande*, n. 4.

SJUDARE, m. 3. Arbetare, som förrättar sjudningen af något. Mest i sammansättningar, såsom: *Såp-, Salpetersjudare.*

SJUDERI, n. 3. Inrättning, ställe, der något sjudes, t. ex. Såpsjuderi.

SJUDHET, a. 2. neutr. — *helt*. Se *Kokhet*.

SJUDHUS, n. 3. Byggnad, der sjudning verkställes, såsom t. ex. vid salpetersjuderier.

SJUDNING, f. 2. Se *Kokning*.

SJUDUBBEL, a. 2. 1) Sju gånger så stor. — 2) Säges om något, som består af sju likadana eller liknande saker, eller blott varande af samma natur, samma art. Jfr. *Dubbel*, 2.

SJUDUBBELT, adv. Sju gånger; sju gånger så mycket. *S. så stor. Gifva s. igen.*

SJUDUBBLA, v. a. 1. 1) Göra sju gånger så stor. — 2) Upprepa sju gånger. — 3) Framte, framställa, återgifva i sju lika exemplar. — *Sjudubblande*, n. 4. o. *Sjudubbling*, f. 2.

SJUFALDIG, a. 2. Se *Sjudubbel*.

SJUFALDT, adv. Se *Sjudubbel*. — Skrifves äfv. *Sjufall*.

SJUHUNDRA, grundtal. Sju gånger hundra.

SJUHUNDRADE, ordningstal. Som i ordningen följer näst efter den sexhundrade nittionde.

SJUHÖRNING, m. 2. Sjuhörnig figur.

SJUK, a. 2. Angripen af, behäftad med sjukdom; ej frisk. Säges både om människor, djur och växter, samt äfven om organiska kroppsdelar. *Ligga s. i röfveber. Han är s., illa, dödligt s. Ligga, lägga sig s. Göra, blifva s. En s. häst, potatis. Hafva en s. kropp. Mina ögon äro s-a. Hafva s-a ögon. Den s-a delen. Göra sig s., låtsa vara sjuk. Prata, leka, dansa sig s. (Talesätt) Man kan just bli s. af hans prat, hans prat o. s. v. är odrägligt. (Fig. talesätt) Det är något s-t, står ej rätt till. Hans sak är s., det är s-t för honom, han har en dålig sak, han är icke skuldfr, obrottslig, felfri. Vara s. efter något, ytterligt längta, vara ytterst fiken derefter. — Bildar åtskilliga sammansättningar såsom Feber-, Gikt-, Mjeltsjuk, Afundsjuk, Svartsjuk, Rang-, Spel-, Danssjuk, m. fl. — *Syn. Krank, Dålig, Klen, Opasslig, Illamående, Skral, Usel, Eländig.* — *Ss. S-skötare, -sköterska, -skötsel, -vaktare, -vakterska, -vård.**

SJUKA, f. 1. 1) Se *Sjukdom. Engelska s-n, se Engelsk.* — Bildar flera sammansättningar, såsom: *Modersjuka, Lungsjuka, Boskapssjuka, m. fl.* — 2) (fig. fam.) Något slags störande tillstånd hos en persons andliga människa, såsom: djup harm, grämlse, missnöje, brinnande passion, längtan, vurm, o. s. v. *Jag vet, hvare hans s. består.* — Dit höra åtskilliga sammansättningar, såsom: *Spel-, Rim-, Danssjuka, m. m.*

SJUKANSTALT, m. 3. Offentlig anstalt för sjukas emottagande och vård.

SJUKBESÖK, n. 3. Läkares besök hos en sjuk.

SJUKBÅR, f. 2. Enkom gjord, betäckt bår, att deruti förflytta sjuka.

SJUKBÄDD, m. 2. Bädd, hvarpå någon ligger sjuk.

SJUKDIET, --ét, f. 3. För sjuka tjenlig diet.

SJUKDOM, m. sing. En hämmad eller orege bunden verksamhet i kroppens organiska förrättningar. Motsatsen af det friska tillståndet hos organiska varelser. *Allmän s., i hela kroppen. Partiel, lokal s., i en viss del. Falla i, ådraga sig en s. Han har fått en svår s. i ögonen. Dragas med en s. Komma upp af en s., till-*